

NOWE WYSTAWY NEW EXHIBITIONS

MOCAK

MATERIAŁY PRASOWE

PAŹDZIERNIK 2025

PRESS MATERIALS

OCTOBER 2025

**DOM DZIENNY, DOM NOCNY
PRACE Z KOLEKCJI
RADOSŁAWA KOTARSKIEGO**

**HOUSE OF DAY, HOUSE OF NIGHT
WORKS FROM THE COLLECTION
OF RADOSŁAW KOTARSKI**

**FILIP RYBKOWSKI
TEORIA OBŁOKÓW
A THEORY OF CLOUDS**

**KONRAD SMOLEŃSKI
EVERYTHING WAS FOREVER,
UNTIL IT WAS NO MORE**

**SANA SHAHMURADOVA TANSKA
THE RAPTURE**

**ALEKSANDER JANICKI
POLAKÓW PORTRET WŁASNY
POLES – THEIR OWN PORTRAITS
2022–2025**

MUZEUM SZTUKI WSPÓŁCZESNEJ W KRAKOWIE MOCAK
MOCAK THE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART IN KRAKÓW
UL. LIPOWA 4, WWW.MOCAK.PL

Więcej informacji o wystawach i wydarzeniach
na naszej stronie internetowej
oraz w mediach społecznościowych:

www.mocak.pl

mocakkrakow

mocak_krakow

MOCAKkrakow

mocakkrakow

Find out more about exhibitions and events on
MOCAK website and MOCAK social media:

Materialy prasowe dostępne też online:

Press materials available also online:

DOM DZIENNY, DOM NOCNY. PRACE Z KOLEKCJI RADOSŁAWA KOTARSKIEGO

Osoby artystyczne: Lena Achtelik, Wojciech Bąkowski, Kinga Burek, Anna Czarnota, Martyna Czech, Mateusz Drozdowski, Monika Falkus, Arman Galstyan, Ksenia Gryckiewicz, Krzysztof Grzybacz, Karolina Jabłońska, Lia Kimura, Emilia Kina, Juliusz Kosin, Tomasz Kowalski, Tomasz Kręcicki, Agata Kus, Adam Lupton, Ant Łakomski, Kami Mierzvinsk, Maciej Nowacki, Alicja Pakosz, Cyryl Polaczek, Karol Radziszewski, Mateusz Sarzyński, Agata Słowak, Paulina Stasik, Karolina Szwed, Julia Szymczykowska, Aleksandra Waliszewska, Joanna Woś, Karolina Żądło, Konrad Żukowski

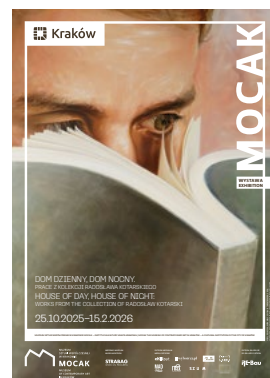
Kuratorka: Martyna Sobczyk

Koordynatorka: Aleksandra Żelichowska

Wernisaż: 24.10.2025, godz. 18

Czas trwania wystawy: 25.10.2025–15.2.2026

Miejsce: budynek A, poziom 0

Z domem związane jest poczucie stabilizacji, przynależności i bezpieczeństwa. To fizyczne schronienie przed światem zewnętrznym, strefa podlegająca naszej kontroli – my decydujemy, jakie zasady obowiązują i kogo do niej zapraszamy. To domyślna enklawa spokoju, ciepła i miłości. Po przekroczeniu progu domu możemy być w pełni sobą. Paradoksalnie właśnie ten moment przejścia między tym, co publiczne, a prywatnym, moment zrzucenia „maski”, czyni przestrzeń domu ambiwalentną. W zaciszu czterech ścian możemy się zregenerować, ale i odreagować, dać upust frustracjom. Tym sposobem azyl staje się areną wewnętrznych zmagania. Mury nie uchronią człowieka przed konfrontacją z własnymi lękami i niepokojami, narzuconymi oczekiwaniami i presją. W skrajnych sytuacjach mieszkanie staje się niemyym świadkiem (auto)destrukcyjnych zachowań mieszkańców.

Tytuł ekspozycji został zaczerpnięty z powieści Olgi Tokarczuk wydanej w 1998 roku – melancholijnej, niezwykle wieloznacznej, w której opisy materialnego, podporządkowanego konkretnym zasadom świata przeplatają się z tym, co metafizyczne, duchowe, wewnętrzne. Prezentacja w MOCAK-u nie stanowi ilustracji powieści noblistki, gdyż ta – oddziałując na odbiorcę perswazją obrazów – tylko fragmentarycznie poddałaby się transkrypcji na język sztuk wizualnych. Ekspozycja jest jedynie próbą przełożenia niezwyklego konceptu pisarki, która zderzając mit z prawdą, zspalając jawę ze snem, uzyskuje tajemniczą spójność, w zetknięciu z którą czytelnik stara się w sposób równie całościowy ująć własną egzystencję.

Wystawa obejmująca prace 33 osób artystycznych z Polski, Białorusi, Kanady i Japonii, reprezentujących roczniki 1976–2001, powstała na bazie zbiorów Radosława Kotarskiego i będzie pierwszą tak obszerną publiczną prezentacją jego prywatnej kolekcji. Tytułowy dom zostanie ukazany jako fizyczna struktura, w której kumulują się relacje i wspomnienia, która żyje naszymi emocjami. Autorzy prac ukazują to zarówno w sposób metaforyczny – niekiedy wchodząc nawet w obręb sztuki nieprzedstawieniowej – jak i dosłowny. Podobnie jak w rzeczywistości, trwanie w obu „domach” ma charakter równoległy, oferując płynne pasaże nie tylko między nocą a dniem, ale też jawą i snem, świadomością i podświadomością, materią i duchem, ciałem i duszą. To zbiór scen, powidoków, mikrohistorii, onirycznych wizji, portretów emocjonalnych, które nie tworzą jednolitej narracji. To sceneria codziennych wydarzeń, radosnych chwil, intymnych uniesień na równi z dramatami i konfliktami, opresją i osamotnieniem. Nawet w szczęśliwych domach nocą, kiedy gasną światła i milkną rozmowy, człowiek zostaje sam ze sobą, będąc dla siebie samego schronieniem lub – przeciwnie – więzieniem.

Kolekcja Radosława Kotarskiego powstająca od 2018 roku jest wyjątkowa, gdyż została stworzona z potrzeby opowiadania oraz ze świadomością poznawczej roli sztuki. Sztuka, która może być dla odbiorcy doświadczeniem zmieniającym życie oraz narzędziem krytycznej refleksji. Kolekcja opiera się na autorskim kryterium siedmiu minut jako minimalnej długości trwania opowieści, do której ma sprowokować kontakt z dziełem sztuki. Początkowo w polu zainteresowań dziennikarza i youtubera znaleźli się twórcy postawangardowi, tacy jak Ryszard Winiarski, Leon Tarasewicz czy przedstawiciele op-artu, między innymi Jan Ziemski, Andrzej Nowacki czy Ferruccio Garda. Przekonanie o tym, że sztuka powinna być oglądana, a nie deponowana w magazynach, wpłynęło na ustalenie limitu kolekcji na 250 prac. Obrazy na co dzień wiszą u znajomych kolekcjonera oraz w zaprzyjaźnionych miejscach, aby móc oddziaływać na odbiorców. Wybór prac na wystawę w MOC AK-u, choć podyktowany głównym tematem ekspozycji, oddaje różnorodność formalną zbiorów oraz artystyczną reprezentację. W zbiorach Kotarskiego znajdują się dzieła twórców już uznanych i szeroko rozpoznawalnych, jak również artystów aspirujących, a dominantę stanowi sztuka najnowsza tworzona przez kobiety.

25.10.2025, godz. 16 – 7 minut. Spotkanie z kolekcjonerem Radosławem Kotarskim z cyklu *Kolekcjonowanie. Anatomia pasji*

HOUSE OF DAY, HOUSE OF NIGHT: WORKS FROM THE COLLECTION OF RADOSŁAW KOTARSKI

Artists: Lena Achteplik, Wojciech Bąkowski, Kinga Burek, Anna Czarnota, Martyna Czech, Mateusz Drozdowski, Monika Falkus, Arman Galstyan, Ksenia Gryckiewicz, Krzysztof Grzybacz, Karolina Jabłońska, Lia Kimura, Emilia Kina, Juliusz Kosin, Tomasz Kowalski, Tomasz Kręcicki, Agata Kus, Adam Lupton, Ant Łakomsk, Kami Mierzvinsk, Maciej Nowacki, Alicja Pakosz, Cyryl Polaczek, Karol Radziszewski, Mateusz Sarzyński, Agata Słowak, Paulina Stasik, Karolina Szwed, Julia Szymczykowska, Aleksandra Waliszewska, Joanna Woś, Karolina Żądło, Konrad Żukowski

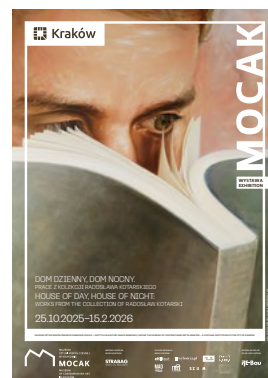
Curator: Martyna Sobczyk

Co-ordinator: Aleksandra Żelichowska

Opening date: 24 October 2025, 6 pm

Exhibition date: 25 October 2025 – 15 February 2026

Venue: building A, level 0

We associate home with a sense of belonging, stability and feeling safe. It is a physical refuge from the outside world, a zone under our control – it is we who decide what rules apply and who we invite in. It is a default enclave of peace, warmth and love, where we can be ourselves once we cross over the threshold. Paradoxically, it is precisely this moment of transition between the public and the private space, the instance that we leave behind our public persona, that makes the space of the home ambivalent. Within the comfort of our four walls, we can recharge our batteries, but also let off steam and vent our frustrations. In this way, our refuge becomes an arena for internal struggles. Walls cannot protect us from confronting our own fears and anxieties, the demands and expectations imposed on us, and the all the stress and pressure. In extreme situations, these walls become silent witnesses to the (auto)destructive behaviour of the inhabitants.

The title of the exhibition echoes that of a novel by Olga Tokarczuk, published in 1998 – a melancholic, highly ambiguous work in which descriptions of the material world, which is subject to its specific rules, intertwine with matters metaphysical, spiritual and those that we process internally. The presentation at MOC AK does not set out to illustrate the novel of the Nobel Prize winner, since the work's impact relies on the persuasive power of its literary imagery; thus, only fragments could even be rendered into the language of visual arts. The

exhibition is merely an attempt to translate the writer's extraordinary concept: by juxtaposing myth with truth, and fusing reality with dreamlike imagery, she has achieved an uncanny coherence, confronted with which the reader feels compelled to aim at achieving an equally comprehensive grasp of their own existence.

The exhibition, featuring works by 33 artists from Poland, Belarus, Canada and Japan, born between 1976 and 2001, is based on the private collection of Radosław Kotarski, presented herefor the first time ever so extensively to the public. The eponymous house will be presented as a physical structure that encapsulates our accumulated relationships and memories, a structure that comes to life through our emotions. The authors of the works show this both literally and metaphorically, sometimes indeed venturing into the realm of non-representational art. As in reality, both 'houses' have a parallel existence, offering fluid passages not only between night and day, but also between reality and dream, consciousness and sub-consciousness, matter and spirit, body and soul. It is a collection of scenes, afterimages, micro-histories, oneiric visions, and emotional portraits that do not form a homogenous narrative. It is a backdrop for everyday events, moments of joy and intimate rapture, as well as dramas and conflicts, oppression and loneliness. Even in happy homes, at night, when the lights go out and conversations fall silent, we are left on our own, in our own company, the home becoming our safe haven or, on the contrary, a prison.

Radosław Kotarski, a popular YouTube influencer and educator, has been amassing his collection since 2018; what makes it unique is that it has been created out of his need to tell stories and an awareness of the educational role of art – which, for the viewer, can be a life-changing experience and a tool for critical reflection. The collection is based on the collector's unusual criterion of seven minutes as the minimum duration of a story, which is to be triggered by one's contact with a work of art. Initially, the journalist and YouTuber set his sights as a collector on the post-avant-garde artists such as Ryszard Winiarski and Leon Tarasewicz, as well as representatives of op art, including Jan Ziemiński, Andrzej Nowacki and Ferruccio Garda. His belief that art should be viewed and not stored out of sight in warehouses informed his decision to limit the collection to 250 works. The paintings are displayed on a daily basis at the homes of the collector's friends and in other friendly places so that they can have an impact on viewers. The selection of works for the exhibition at the Kraków museum – albeit dictated by the main theme of the exhibition – reflects the formal diversity of the collection and its artistic representation. Radosław Kotarski's collection includes works by established and widely recognised artists, as well as aspiring ones, with a predominance of contemporary art created by women.

FILIP RYBKOWSKI. **TEORIA OBŁOKÓW**

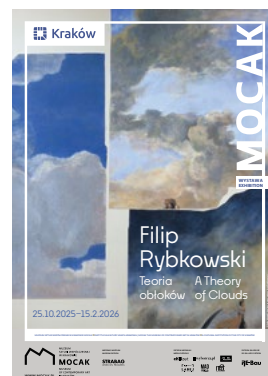
Kurator: Wojciech Szymański

Koordynatorka: Mirosława Bałazy

Wernisaż: 24.10.2025, godz. 18

Czas trwania wystawy: 25.10.2025–15.2.2026

Miejsce: budynek A, poziom 0

I wojna światowa jest zaledwie punktem wyjścia indywidualnej wystawy Filipa Rybkowskiego *Teoria obłoków*. Artystę interesują bowiem przede wszystkim jej kulturowe konsekwencje: fragmentaryzacja, rozczłonkowanie (dismembering) oraz defamiliaryzacja ciała i doświadczenia rzeczywistości historycznej i społecznej, nowoczesne kryzysy reprezentacji oraz męskości, jak również powojenne – artystyczne i biopolityczne zarazem – powroty do porządku znaczone narodzinami faszyzmu. Rybkowski w charakterystyczny dla swojej twórczości sposób przywołuje i re/dekonstruuje klasyczne prace i modernistyczne sytuacje wystawiennicze, odtwarzając i przetwarzając lękowe doświadczenia nowoczesnego podmiotu. Prowadząc twórczy dialog z innymi Marceliem Duchampem, Władysławem Strzemińskim, Marsdenem Hartleyem, Robertem Smithsonem i Claude’em Monetem, konstruuje serię estetycznych przemieszczeń i czasowych translokacji o charakterze – zdefiniowanych przez André Acimana – anachronoidów. Rybkowski za pomocą swoich przemieszczeń i translokacji skupia uwagę odbiorców tyleż na powojennej rzeczywistości sprzed 100 lat, ile na latach 20. XXI wieku, w których żyjemy.

Filip Rybkowski – artysta sztuk wizualnych, absolwent Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, współzałożyciel Fundacji Galerii Piana. W swojej praktyce artystycznej wykorzystuje krytyczny akt (re)konstrukcji połączony z refleksją nad politycznym charakterem gestów przywracania, odtwarzania i konserwacji. Jego intermedialne prace wykorzystują między innymi malarstwo (w tym witraż i mozaikę), rysunek, fotografię, objets trouvés, rzeźbę i instalację. Rozpoznawalnymi cechami twórczości artysty są poetyka fragmentu i palimpsestu, wszechobecne cytaty i pseudocytaty, wizualne re/dekonstrukcje oryginalnych artefaktów, zdarzeń i sytuacji. Jego prace prezentowane były między innymi w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie, Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, Galerii Sztuki Współczesnej Bunkier Sztuki w Krakowie, Kode Art Museum w Bergen oraz Krakauer Haus w Norymberdze. W 2024 roku otrzymał nagrodę główną w konkursie Krupa Art Foundation Young Art Prize. Pochodzi ze Szczecina, mieszka i pracuje w Krakowie.

30.10.2025, godz. 18 – oprowadzanie kuratorskie z udziałem artysty. Filip Rybkowski i Wojciech Szymański na wystawie *Teoria obłoków*

FILIP RYBKOWSKI: A THEORY OF CLOUDS

Curator: Wojciech Szymański

Co-ordinator: Mirosława Bałazy

Opening date: 24 October 2025, 6 pm

Exhibition date: 25 October 2025 – 15 February 2026

Venue: building A, level 0

World War I is no more than a departure point for Filip Rybkowski's solo exhibition *A Theory of Clouds*. The artist is primarily interested in its cultural consequences: fragmentation, dismembering and defamiliarisation of the body and the experience of historical and social reality, modern crises of representation and masculinity, as well as post-war returns to order – both artistic and biopolitical – marked by the birth of fascism. In his idiosyncratic manner, Rybkowski evokes and re/deconstructs classic works and modernist exhibition situations, recreating and transforming the angst-ridden experiences of the modern subject. Engaging in a creative dialogue with Marcel Duchamp, Władysław Strzemiński, Marsden Hartley, Robert Smithson, Claude Monet, and others, he constructs a series of aesthetic displacements and temporal translocations after the fashion of what André Aciman defines as anachronoids. Through his displacements and translocations, Rybkowski focuses the attention of the audience as much on the post-war reality of a century ago as on our current one, of the 2020s.

Filip Rybkowski – visual artist, graduate of the Faculty of Painting at the Jan Matejko Academy of Fine Arts in Kraków, co-founder of the Piana Gallery Foundation. In his artistic practice, he uses critical (re)construction combined with reflection on the political nature of gestures of restoration, reproduction and conservation. His intermedia works include painting, stained glass and mosaic, drawing, photography, objets trouvés, sculpture and installation. The hallmarks of the artist's work are the poetics of fragments and palimpsests, ubiquitous quotations and pseudo quotations, visual re/deconstructions of original artefacts, events and situations. His works have been presented at the Museum of Modern Art in Warsaw, the Zachęta – National Gallery of Art in Warsaw, the Central Museum of Textiles in Łódź, the Bunkier Sztuki Gallery of Contemporary Art, the Kode Art Museum in Bergen and the Krakauer Haus in Nuremberg, among others. In 2024, he received the main award in the Krupa Art Foundation Young Art Prize competition. He comes from Szczecin and lives and works in Kraków.

30.10.2025, 6 p.m. – Curatorial tour with the artist. Filip Rybkowski and Wojciech Szymański at the exhibition *A Theory of Clouds*

KONRAD SMOLEŃSKI. EVERYTHING WAS FOREVER, UNTIL IT WAS NO MORE

Kuratorzy: Daniel Muzyczuk, Agnieszka Pindera

Koordynatorki: Marta Müller, Aleksandra Żelichowska

Wernisaż: 24.10.2025, godz. 18

Czas trwania wystawy: 25.10.2025–25.1.2026

Miejsce: budynek A, poziom 0

Everything Was Forever, Until It Was No More powraca po 12 latach od swojej premiery. Miniony czas odcisnął piętno nie tylko na kulturze i rzeczywistości społecznej, ale także na ich uczestnikach. Monumentalna instalacja Konrada Smoleńskiego w subtelny, a zarazem znaczący sposób odpowiada na tę zmianę. Pozbawienie dzwonów serc zmienia wydźwięk pracy: staje się ona pozornie zdystansowana od współczesności. Maszyna nie wygrywa już larum, dzięki czemu jest bardziej wyczulona na swoje otoczenie.

Projekt powstał w 2013 roku na potrzeby wystawy w Pawilonie Polskim na 55. Biennale w Wenecji. Był następnie prezentowany w Centre Pasquart w Biel/Bienne oraz w warszawskiej Zachęcie. Każdorazowe odtworzenie instalacji Smoleńskiego proponowało nową jej wersję, odpowiadającą warunkom otoczenia. Istotnym elementem *Everything Was Forever...* były także performansy muzyczne z udziałem zaproszonych artystów – duety z instalacją. W tej odsłonie serca dzwonów zostaną przywrócone i wykorzystane w trakcie zaplanowanych koncertów, nadając pracy nowy wymiar akustyczny i symboliczny.

Najczęściej powtarzaną przez nas frazę o projekcie – która urosła wręcz do rangi sloganu – było „nie ponad to, co widać” (what you see is what you get). Brak anegdoty oraz surowa struktura pracy, oparta na materialności i zaprogramowanej funkcji każdego z jej elementów – dzwonów, mikrofonów, głośników, wytrząsarki basów, a także audytorium dla publiczności w Biel/Bienne i Warszawie – stanowiły dla nas kluczowe cechy. Rozmiar poszczególnych modułów pracy – tak jak na prezentacji w MOCAK-u – buduje środowisko doświadczania cyklu *Everything Was Forever...* Pierwszy ruch należy do dwóch ustawionych po obu stronach podłużnej galerii dzwonów, wykonanych na zamówienie według projektu Smoleńskiego w ludwisarni braci Kruszewskich. Aktuator wprawiający dzwony w powolny ruch inicjuje pierwszy etap kompozycji. Mikrofony przekazują dźwięk z galerii – wszystkie odgłosy intencjonalne i przypadkowe – do przetworzenia wedle ściśle określonej procedury. Efekt tych zabiegów powraca do przestrzeni i jest emitowany przez monumentalne głośniki, a w ostatniej części także przez wytrząsarki. Cykl kończy się i ponownie zaczyna w określonych odstępach czasowych, a cisza, która towarzyszy oczekiwaniu na kolejne uruchomienie procesu, jest integralną częścią projektu – na równych prawach z dźwiękiem wypełniającym galerię.

Wizualnie *Everything Was Forever...* podporządkowane jest symetrii oraz surowym kształtom głośników i audytorium. Czarne kolumny ustawione vis-à-vis widowni, wykonane z brzozonej sklejki, wskazują na kontrast między tym, co aktywne, a tym, co pasywne; między nadawcą a odbiorcą; między amplifikacją a redukcją.

A jednak ten podział jest zaburzony już u źródła. Publiczność *Everything Was Forever...* poprzez swoją fizyczną obecność w galerii staje się częścią rezonansu instalacji. Zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo, pełni funkcję rezonatora: ludzkie ciało – podobnie jak korpus dzwonu – jest jednocześnie źródłem dźwięku rejestrowanego przez mikrofony oraz rezonatorem powietrznym, który wzmacnia odbiór poszczególnych tonów.

Smoleński, który działa na przecięciu sceny muzycznej i sztuk wizualnych, nie podejmuje się historycznej rekonstrukcji pracy sprzed dekady. Nowa odsłona *Everything Was Forever...* otwiera przestrzeń dla niewyczerpanego dotąd potencjału instrumentarium. Rezygnując z serc dzwonów, artysta nie tylko zmienił brzmienie i fizyczną obecność pracy, ale przede wszystkim zrobił miejsce dla doświadczenia współuczestnictwa. Powracający w jego praktyce ascetyzm narracyjny staje się odpowiedzią na nadmiarowość współczesności. Wobec deficytu uwagi – widocznego zarówno w wymiarze mikro, jak i makro – Smoleński wybiera fragmentaryczność, ale i wspólnotowość. Język artysty sytuuje się bliżej literackiej arabeski, w której akcent przesuwają się na tło i atmosferę. Zmęczona życiem w cieniu nieustannych zagrożeń uwaga poszukuje innej formy zaangażowania w relację ze światem – formy bardziej skupionej, nienacechowanej przymocą. Umożliwia to gest eliminacji ataku z instrumentu.

26.10.2025, godz. 16 – Artist Talk. Konrad Smoleński w rozmowie z Agnieszką Pinderą i Danielem Muzyczukiem

Program koncertów w ramach Festiwalu Sacrum Profanum:

7.11, godz. 18 – *Instalmprowizacja I*: Cath Robert (saksofon), Mariam Rezaei (gramofony)

8.11, godz. 18 – *Instalmprowizacja II*: Colin Webster (saksofon), Marshall Trammell (perkusja)

9.11, godz. 18 – *Instalmprowizacja III*: Marek Pospieszalski (saksofon), Guilhem Lacroux (gitara elektryczna)

10.11, godz. 18 – *Instalmprowizacja IV*: Jérôme Noetinger (magnetofony szpulowe), Jakob Kullberg (wiolonczela)

11.11, godz. 18 – *Instalmprowizacja V*: Maja Ratkje (głos), Yann Gourdon (lira korbowa)

KONRAD SMOLEŃSKI. EVERYTHING WAS FOREVER, UNTIL IT WAS NO MORE

Curators: Daniel Muzyczuk, Agnieszka Pindera

Co-ordinators: Marta Müller, Aleksandra Żelichowska

Opening date: 24 October 2025, 6 pm

Exhibition date: 25 October 2025 – 25 January 2026

Venue: building A, level 0

Everything Was Forever, Until It Was No More returns 12 years after its premiere. The passing of time has left its mark not only on culture and social reality, but also on their participants. Konrad Smoleński's monumental installation has responded to this change in a subtle yet significant way. The removal of the clapper of the bells changes the tone of the work; it has seemingly become detached from the present day. The machine no longer sounds the alarm, making it more sensitive to its surroundings.

The project was created in 2013 for an exhibition at the Polish Pavilion at the 55th Venice Biennale. It was then presented at the Centre Pasquart in Biel/Bienne and at the Zachęta Gallery in Warsaw. Each time Smoleński's installation was recreated, a new version was proposed, corresponding to the site-specific conditions. An important element of *Everything Was Forever...* were also musical performances with invited artists – in duet with the installation.

The oft-repeated catchphrase of the project was 'what you see is what you get'. The lack of anecdote and the raw structure of the work, based on the materiality and programmed function of each of its elements – bells, microphones, loudspeakers and bass shakers, as well as the auditorium for the audience in Biel/Bienne and Warsaw – were key features for us. The size of the individual modules of the work – as in the presentation at MOC AK – creates the environment for experiencing the *Everything Was Forever...* cycle. The first movement belongs to two bells placed on both sides of the long gallery, custom-made according to Smoleński's design in the Kruszewski brothers' bell foundry. The actuator that sets the bells in slow motion initiates the first part of the composition. Microphones transmit the sound from the gallery – both all intentional and accidental noises – to be processed according to a strictly defined procedure. The effect of these procedures returns to the space and is emitted by monumental loudspeakers, and in the last part also by shakers. The cycle ends and begins again at specific intervals, and the silence that accompanies the wait for the next setting of the process in motion is an integral part of the project – on an equal footing with the sound filling the gallery.

Visually *Everything Was Forever...* is subordinate to symmetry and the austere shapes of the speakers and the auditorium. The black columns facing the audience, made of birch plywood, highlight the contrast between what is active and what is passive; between the sender and the receiver; between amplification and reduction.

And yet this division is disrupted at its very source. Through their physical presence in the gallery, the audience of *Everything Was Forever...* becomes part of the resonance of the installation. Both individually and collectively, the spectators act as a resonator: the human body – like the body of a bell – is both a source of sound recorded by microphones and an air resonator that amplifies the reception of individual tones.

Smoleński, who works at the intersection of the music scene and the visual arts, has not attempted a historical reconstruction of a work from a decade ago. The new version of *Everything Was Forever...* opens up space for the hitherto untapped potential of the instrument. By abandoning the clappers of the bells, the artist has not only changed the sound and physical presence of the work, but above all, he has made room for the experience of participation. The narrative asceticism that recurs in his practice becomes a response to the excesses of the present day. Faced with a deficit of attention – visible in both the micro and macro dimensions – Smoleński chooses fragmentation, but also community. The artist's language is closer to literary arabesque, in which the emphasis shifts to the background and atmosphere. Worn out by existing in the shadow of incessant threats, attention seeks another form of engagement with the world – a form that is more focused and free from violence. This is made possible by the gesture of eliminating the attack from the instrument.

26 October 2025, 4 pm – Artist Talk. Konrad Smoleński in conversation with Agnieszka Pindera and Daniel Muzyczuk

Sacrum Profanum Festival Concert Programme:

7 November, 6 pm – *InstaImprovisation I*: Cath Robert (saxophone), Mariam Rezaei (turntables)

8 November, 6 pm – *InstaImprovisation II*: Colin Webster (saxophone), Marshall Trammell (drums)

9 November, 6 pm – *InstaImprovisation III*: Marek Pospieszalski (saxophone), Guilhem Lacroux (electric guitar)

10 November, 6 pm – *InstaImprovisation IV*: Jérôme Noetinger (reel-to-reel tape recorders), Jakob Kullberg (cello)

11 November, 6 pm – *InstaImprovisation V*: Maja Ratkje (voice), Yann Gourdon (hurdy-gurdy)

SANA SHAHMURADOVA TANSKA. THE RAPTURE

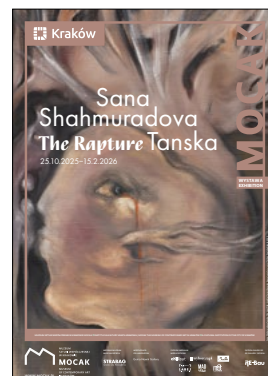
Kurator: Adam Budak

Koordynatorka: Marta Müller

Wernisaż: 24.10.2025, godz. 18

Czas trwania wystawy: 25.10.2025–15.2.2026

Miejsce: Galeria Alfa, Galeria Beta

MOCAK ma zaszczyt zaprezentować pierwszą indywidualną wystawę jednej z najbardziej wyrazistych artystek najmłodszego pokolenia sztuki ukraińskiej, Sany Shahmuradovej Tanskiej. Shahmuradova Tanska wykorzystuje w swoich kompozycjach malarskich temat traumy międzypokoleniowej oraz motywy ze snów jako narzędzia nawiązywania kontaktu i komunikacji z przodkami. Malarka używa materiałów takich jak drewno, juta, płótno i farby olejne. Charakterystyczny język wizualny artystki, oparty na płynnych, organicznych liniach i świetlistych kolorach, przywołuje oniryczne, zapożyczone z mitów pejzaże, w których postaci stapiają się z otoczeniem. Czerpiąc z historii osobistej i reagując na obecną sytuację Ukrainy, jej prace stają się nośnikami zarówno indywidualnego, jak i zbiorowego doświadczenia oraz podkreślają przemoc i okrucieństwa popełniane na ludności cywilnej i przyrodzie Ukrainy przez państwo agresora – Rosję.

Wystawa *The Rapture* składa się z dwóch rozdziałów. Ekspozycja w Galerii Alfa obejmuje nowo stworzoną malarską instalację złożoną z 12 indywidualnych prac, które badają płynność tożsamości, głębokie więzi między ludźmi a ziemią oraz niezłomność ludzkiego ducha. Postacie kreowane przez Shahmuradovą Tanską znajdują się w stanie nieustannej transformacji i ekstazy, przenikając przez czas i przestrzeń, by odzwierciedlić wspólne doświadczenie kształtowane przez wrażliwość i siłę. Immersyjny, panoramiczny fryz zaprasza widzów do świata, w którym pamięć, mit i przeżycia splatają się i oferują poetycką refleksję nad przynależnością, wykorzystaniem i przetrwaniem. Fryz *The Rapture* łagodnie wpisuje się w architekturę wnętrza muzeum, w niemal mistyczny sposób nawiązując relacje z przyrodą pobliskiego ogrodu.

Druga część wystawy, zaaranżowana w Galerii Beta, koncentruje się na wcześniejszych pracach malarskich artystki i pozwala na prześledzenie rozwoju jej języka artystycznego oraz przyjrzenie się obszarom jej zainteresowań, oscylujących między wątkami apokaliptycznymi i epifanią. Tutaj Shahmuradova Tanska nawiązuje do biblijnych motywów stworzenia świata i jego zagłady, sytuując tematykę swoich prac na granicy pomiędzy życiem i śmiercią, snem i jawą, a także między tym, co rzeczywiste, i surrealem.

Urodzona w 1996 roku w Odessie w Ukrainie Sana Shahmuradova Tanska ukończyła szkołę baletową w 2012 roku i rok później wraz z rodziną wyemigrowała do Toronto w Kanadzie. Tam w 2020 roku uzyskała tytuł licencjata psychologii na Uniwersytecie York. W 2020 roku artystka postanowiła przeprowadzić się do Kijowa, gdzie kontynuuje prace w dziedzinie malarstwa i grafiki. Jej obrazy były prezentowane na Dhaka Art Summit w Dhace (2023), w Mysteckim Arsenale w Kijowie (2023), na EVA International Biennial w Limerick (2023), na Biennale w Sydney (2024), na Art Basel w Bazylei (2025) oraz na Survival Kit w Rydze (2025).

Sana Shahmuradova Tanska jest reprezentowana przez Gunia Nowik Gallery w Warszawie oraz Voloshyn Gallery w Kijowie i Miami.

28.10.2025, godz. 18 – Artist Talk. Sana Shahmuradova Tanska w rozmowie z Adamem Budakiem

SANA SHAHMURADOVA TANSKA. **THE RAPTURE**

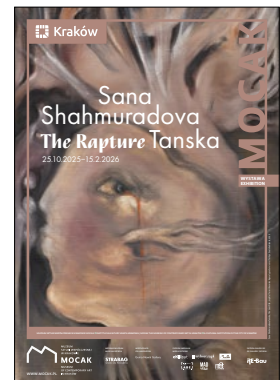
Curator: Adam Budak

Co-ordinator: Marta Müller

Opening date: 24 October 2025, 6 pm

Exhibition date: 25 October 2025 – 15 February 2026

Venue: Alfa Gallery, Beta Gallery

MOC AK is honoured to present the first solo exhibition of one of the most distinctive artists of the youngest generation of Ukrainian art, Sana Shahmuradova Tanska. In her paintings, Shahmuradova Tanska employs the theme of intergenerational trauma and motifs from dreams as tools for establishing contact and communication with her ancestors. The painter uses materials such as wood, jute, canvas and oil paints. The artist's distinctive visual language, based on fluid, organic lines and luminous colours, evokes dreamlike, mythical landscapes in which figures merge with their surroundings. Drawing on the artist's personal history, her paintings are responses to the current situation in Ukraine, becoming conduits for both individual and collective experience and highlighting the violence and atrocities committed against the civilian population and the natural environment of Ukraine by the aggressor state, Russia.

The exhibition *The Rapture* comprises two chapters. The display at the Alfa Gallery features a newly created painting installation of 12 individual works that explore the fluidity of identity, the deep bonds between people and the earth, and the indomitability of the human spirit. The characters created by Shahmuradova Tanska are in a state of constant transformation and ecstasy, transcending time and space to reflect a shared experience shaped by sensitivity and strength. The immersive, panoramic frieze invites viewers into a world where memory, myth and experience intertwine, offering a poetic reflection on belonging, uprooting and survival. The frieze *The Rapture* gently blends into the interior architecture of the building, forming an almost mystical connection with nature in the museum's adjacent garden.

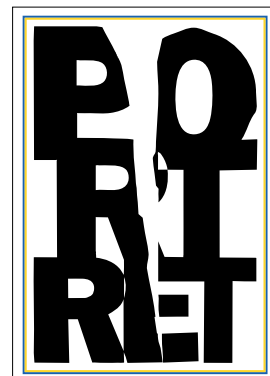
The second part of the exhibition, arranged in the Beta Gallery, focuses on the artist's earlier paintings, giving visitors an opportunity to trace the development of her artistic language and examine her areas of interest, which oscillate between apocalyptic themes and epiphany. Here, Shahmuradova Tanska draws on biblical motifs of the creation and destruction of the world, placing the themes of her works on the boundary between life and death, dream and reality, and indeed between the real and the surreal.

Born in 1996 in Odessa, Ukraine, Sana Shahmuradova Tanska graduated from ballet school in 2012, in the following year emigrating with her family to Toronto, Canada. There, in 2020, she obtained a bachelor's degree in psychology from York University. In 2020, the artist made the decision to move to Kyiv, where she continues her work in painting and graphic art. Her works have been exhibited at the Dhaka Art Summit in Dhaka (2023), the Mystetskyi Arsenal in Kyiv (2023), the EVA International Biennial in Limerick (2023), the Biennale of Sydney (2024), Art Basel in Basel (2025) and Survival Kit in Riga (2025).

Sana Shahmuradova Tanska is represented by Gunia Nowik Gallery in Warsaw and Voloshyn Gallery in Kiev and Miami.

28.10.2025, 6 pm – Artist Talk. Sana Shahmuradova Tanska in conversation with Adam Budak

ALEKSANDER JANICKI. POLAKÓW PORTRET WŁASNY 2022–2025

Kurator: Aleksander Janicki

Koordynatorka: Aleksandra Żelichowska

Wernisaż: 24.10.2025, godz. 18

Czas trwania wystawy: 25.10.2025–15.2.2026

Miejsce: Galeria Re

18 lipca 2025 roku MOC AK rozpoczął zbórkę obiektów, które mają stanowić portret działania w duchu solidarności z uchodźcami. To świadectwo postawy konkretnych ludzi w konkretnym czasie: akcji mieszkańców Krakowa na rzecz innych osób – obywateli ogarniętej wojną Ukrainy. Po wybuchu pełnoskalowej wojny w Ukrainie tysiące osób znalazły w Polsce swój tymczasowy dom. Ku zaskoczeniu światowych mediów uchodźcy swoje schronienie mieli nie w obozach, a w naszych prywatnych domach i mieszkaniach.

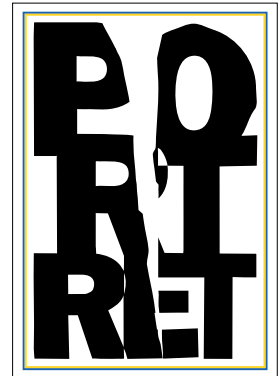
To zjawisko czeka na sportretowanie. Wystawa w MOC AK-u jest rodzajem świadectwa czynu, za którym kryją się ludzie dobrej woli udostępniający obcym to, co najcenniejsze – dom, czyli poczucie bezpieczeństwa, komfortu, ale także swoją prywatność. Taką próbą jest pilotażowa wystawa *Polaków portret własny 2022–2025*. Jej tytuł zainspirowany został ekspozycją, która została otwarta 5 października 1979 roku w Muzeum Narodowym w Krakowie i do dziś pozostaje jednym z najważniejszych wydarzeń w historii polskiego muzealnictwa. Wystawa zgromadziła niemal tysiąc eksponatów – obrazów z różnych epok, które reprezentując Polaków i polskość, stworzyły symboliczny autoportret narodu. W 1979 roku tytuł wystawy odnosił się do zbiorowej tożsamości Polaków. Dziś przywołujemy go w innym kontekście. Nie pokazujemy portretów, tylko świadectwa i pamiętki, za którymi kryje się portret zbiorowości oparty na doświadczeniu konkretnych ludzi w konkretnej sytuacji.

U polskich rodzin, które w odruchu solidarności otworzyły drzwi do swoich domów, znajdują się pamiętki przypominające tamten zryw. Warto o nim przypomnieć, zwłaszcza w czasach, w których zwyczajne odruchy ludzkiej solidarności czy humanitaryzm są przedstawiane w negatywnym świetle. Muszą konfrontować się z budowanym przez media i internet zmanipulowanym obrazem, którego źródłem jest strach i który służy populizmowi oraz budowaniu postaw nacjonalistycznych.

Jak domeną walki z obcym jest jego odczłowieczenie, tak ta wystawa ma pokazać to, co w ludziach najlepsze – odruch solidarności względem potrzebującego. Bez względu na jego rasę, pochodzenie czy przynależność kulturową.

Polaków portret własny 2022–2025 to panorama współczesności osnuta wokół obiektów o często sentymentalnym znaczeniu. Z pozoru nieniosących większej wartości niż bagaż emocji, które towarzyszą ludziom w czasie exodusu. To wystawa o charakterze metaforycznym. Portret tworzą czyny – pomoc, otwarte drzwi, podany posiłek, zaproszenie do wspólnej przestrzeni.

ALEKSANDER JANICKI: POLES – THEIR OWN PORTRAITS 2022–2025

Curator: Aleksander Janicki

Co-ordinator: Aleksandra Żelichowska

Opening date: 24 October 2025, 6 pm

Exhibition date: 25 October 2025 – 15 February 2026

Venue: Re Gallery

On July 18, 2025, MOC AK began collecting objects that paint a portrait of solidarity with refugees. It is a testimony to the attitude of specific people at a specific time: the action of the residents of Krakow for others – the citizens of war-torn Ukraine. After the onslaught of the full-scale war in Ukraine, thousands of people found a temporary home in Poland. To the surprise of the world's media, rather than being rehoused in refugee camps, the incomers were put up by Poles in their own homes.

A portrayal of this phenomenon is long overdue. The exhibition at MOC AK is a testimony to the actions of people of goodwill who shared with strangers something most precious, their home – its sense of security and comfort, but also their own privacy. The pilot exhibition *Poles – Their Own Portraits 2022–2025* is an attempt at such a portrayal. Its title was inspired by another exhibition that opened on October 5, 1979 at the National Museum in Krakow and which remains one of the most important events in the history of Polish museums. That exhibition brought together nearly a thousand exhibits – paintings from different eras, which, representing Poles and what it means to be Polish, created a symbolic self-portrait of the nation. In 1979, the title of the exhibition referred to Poles' collective identity. Today, we evoke it in a different context. We are showing not portraits as such, but testimonies and memorabilia, which underpin a portrayal of a community, based on the experiences of specific individuals in a specific predicament.

Polish families who, in solidarity, opened their doors to the refugees, retain mementos of that spontaneous gesture. It deserves not to be forgotten, especially in times when ordinary manifestations of human solidarity and humanitarianism are portrayed in a negative light. They have to confront a manipulated image created by the media and the internet, which is based on fear and serves populism and the development of nationalist attitudes.

Discrimination against refugees relies on dehumanising them; in contrast, this exhibition aims to show the best in people – the impulse of solidarity towards those in need. Regardless of their race, origin or cultural affiliation.

Poles – Their Own Portraits 2022–2025 is a present-day panorama, spun around objects that carry sentimental value, often transcending the emotions that accompany those forced to flee their country. The exhibition has a metaphorical dimension. It is our deeds that combine to create our portrait – the door that opens, the meal served, the invitation to share our space.

Kontakt dla mediów | Media contact:

Helena Postawka-Lech

Kierowniczka Działu Promocji | Promotions Department Manager

postawka@mocak.pl

+48 12 263 40 39

+48 512 234 378

Magdalena Misiak

Specjalistka ds. PR i promocji | PR and Promotion Specialist

misiak@mocak.pl

+ 48 12 263 40 39

Muzeum Sztuki Współczesnej w Krakowie MOC AK

MOC AK The Museum of Contemporary Art in Kraków

ul. Lipowa 4, 30-702 Kraków

+48 12 263 40 03

office@mocak.pl

www.mocak.pl

Dyrektor | Director:

Adam Budak

Zastępcy dyrektora | Deputy Directors:

Magdalena Kownacka, Grzegorz Kuźma

Organizator | Organiser

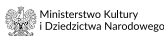

Współorganizatorzy | Co-organisers

kbf: SACRUM PROFANUM

Wystawa w ramach Festiwalu Sacrum Profanum,
6–11.11.2025

Exhibition is part of the Sacrum Profanum Festival,
6 – 11 November 2025

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Co-financed by the Minister
of Culture and National Heritage

eufonie

Wystawa w ramach Festiwalu Eufonie,
13.11–7.12.2025

Exhibition is part of the Eufonie Festival,
13 November – 7 December 2025

Projekt zrealizowany we współpracy
z Narodowym Centrum Kultury
Project implemented in co-operation with
the National Centre for Culture Poland

Gunia Nowik Gallery

Patron Galerii RE | Re Gallery Patron

RE-Bau

Mecenas Muzeum | Museum Patron

STRABAG
WORK ON PROGRESS

Patroni Medialni | Media Patrons

chillizet

wyborcza.pl

MAD
White

not
notes na 8 tygodni

SZUM

